

„Dobre so bile, ljubi oče,“ reče najstarejši otrok, „imajo prijeten, sladek in kiselkast okus. Koščico sem spravil, hočem jo vsaditi, da bom tudi jaz imel tako drevo.“

„Dobro,“ rečejo oče, „vidim, da misliš na prihodnost, kakor vsak priden gospodar; to je pametno od tebe.“

„Jaz sem svojo breskev snedel,“ zavpije najmlajši otrok, a koščico sem stran vrgel, in mati so mi dali še polovico od svoje. Oh! bila je tako sladka, da se mi je kar razcedila po ustih.“

„To ni pametno,“ rečejo oče, „ali ti si storil kakor otrok, in to je tvojej dōbi primerno. Imel boš v življenji še mnogo priložnosti, da rabiš pamet, kakor se človeku spodobi.“

Nato reče drugi sin: „Jaz sem koščico pobral, katero je moj bratec proč vrgel, razklal sem jo in pojedel jederce, ki je tudi sladkó kakor oreh, a svojo breskev sem prodal ter za njo dobil toliko denarja, da lahko kupim dvanajst družih pri prvej priložnosti, ko pridem v mesto.“

„Glédi ga, pametnjaka!“ rečejo oče z glavo kimajoč, „res jako pametno od otroka. Daj Bog, da bi ne bil družega kot trgovec!“

„A kaj ti Tone?“ vprašajo oče. — Tone odgovori: „Jaz sém nesel svojo breskev sosedovemu Martinku, ki ima mrzlico; ni je hotel vzeti, a položil sem mu jo na posteljo in odšel sem.“

„O, dobro, dobro!“ rečejo oče; „kateri izmed vas je svojo breskev najboljše obrnil?“

„Tone!“ zavpili so otroci jednoglasno. — Tone je molčal, a mati so ga objeli in poljubili s solznimi očmi.

Poslovenil B. F.

Spijiōči Jezušček.

Bila je zgodnja pomlád. Svetej družini v Nazaretu je primanjkovalo drv. Ko torej sv. Jožef necega jutra seže po sekiri, da bi šel v gozd iskat drv za kurjavo, takój je pridni Jezušček tudi na nogah, poišče svoj kóšek, ter gre s svojim rednikom iz dóma. V gozdu obedva pridno delata; sv. Jožef z dobro nabrušeno sekiro drevesa podira in veje seka, a mali Jezušček jih nosi na zeleno trato ob kraji gozda, da bi jih potem zvozila domóv. V mali kóšek pa hoče na vse zadnje Jezušček nabrati še drobnih tresák, da bi ljuba mati Marija imela tudi kaj te drobnine pri rokah za podkurjavo. Od pridnega dela in tékanja so mlademu Jezuščku plantéla nedolžna ličeca kakor rudeča jutranja zárija; ves truden in pōten se vsede na mehek mah pod neko smréčico, poleg katere je rasla tudi prijazna breza. Ptički so tako ljubeznjivo šebetali, da se Jezuščku malo zadremlje, nasloní se v smrečej senci na mehek mah in kmalu sladko zaspi. Ko mah, smrečica in breza Jezuščka spati vidijo, silno se raz-veselé. Želèč, da bi svojemu mlademu stvarniku kolikor mogoče ustregli, požene mah prelepe cvetice iz svojih koreninic, da bi imel Jezušček lepšo posteljico; a smrečica in breza nagnete svoje goste vejice k tlam, ter naredite okoli njega zelen, hladen šotorček. Ko se Jezušček prebudi in vidi, kako mu so mah, smrečica in breza postregli, zeló je tega vesel, vzdigne svojo desno ročico in jih blagosloví. Zato še zdaj o svetem božičnem času rabijo otroci mah za jaslice, in postavljajo na sv. Telesa dan ljudjé smrekove mlaje in brezove veje ob cestah, koder hodi procesija.

Posl. Rod. Podratilovski.